

Εμφάνιση του γίγαντα Τιμίου Προδρόμου στον μοναχό που δεν του άναψε το καντήλι

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

[Διήγηση του γέρο-Βησσαριώνος Διονυσιάτη] Μία ημέρα λοιπόν δύο χωριάτες ήλθαν στα παζάρια και ο ένας αγόρασε την φοράδα του άλλου. Εκείνος που την αγόρασε, επήγε εις την εκκλησία και επροσκύνησε. Άφησε δε εμπρός εις την εικόνα του Τιμίου Προδρόμου και μερικά χρήματα και μου είπε να ανάψω ένα κερί.

Εγώ άναψα το κερί, είδα τα χρήματα, ήσαν αρκετά, δεν τα πήρα χρήματα, τ' άφησα εμπρός στην εικόνα. Κατά το βράδυ, επήγα νανάψω τα καντήλια και βλέπω να λείπουν τα χρήματα. Μα δεν ξέρεις πόση στενοχώρια μου ήλθε. Ο πειρασμός με εσκήρυνε και εμένα και, όπως κουβεντιάζουμεν μαζί, επήγα εμπρός στην εικόνα του Αγίου και του λέγω:

Ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος.

– Άγιε Πρόδρομε, δεν είσαι εδώ; Γιατί αφήνεις και σου παίρνουν τα χρήματα εμπρός από την Εικόνα σου; Ααα, δεν σου ανάβω το καντήλι.

Έτσι, γέρο-Λάζαρε, άναψα μόνο της Παναγίας το καντήλι και έφυγα. Ναι, αλλά μέσα μου όμως η καρδιά μου κτυπούσε λιγάκι. Επήγα στον μύλο, ανέβηκα επάνω στο σπίτι, έφαγα λίγο ψωμί, αλλά συγχυσμένος. Θυμόμουνα ότι το καντήλι του Αγίου το είχα σβηστό, αλλά ο κοτσονούρης [ο διάβολος] δεν με άφηνε, πολύ με εσκήρυνε. Έλεγα μέσα μου:

– Άϊ να δούμε τι θα γίνη. Δεν το ανάβω το καντήλι απόψε.

Εκοιμήθηκα λοιπόν, αδελφέ μου, με την σύγχυσιν όπου είχα, όμως επέμενα στην γνώμη μου. Έτυχε να είναι πανσέληνος, το φεγγάρι σαν ήλιος και από το παράθυρο του κελλιού μου έμπαινε μέσα το φως.

Καθώς λοιπόν εκοιμόμουν μόνος μου -διότι άλλον συνοδεία τότε δεν είχα [βρισκόταν στο μετόχι της Μονής Διονυσίου στα Μαριανά Χαλκιδικής]- κατά τα μεσάνυχτα αισθάνομαι μία σκουντιά. Ξυπνώ και βλέπω έναν γίγαντα μπροστά μου, με τα μαλλιά ξέπλεκα. Από τον φόβο μου άρχισα να τρέμω και μόλις εμπόρεσα να του ειπώ:

– Πώς ήλθες εδώ;

Εις απάντησιν μου λέει με ύφος σοβαρόν:

- Το πώς ήλθα μη ερωτάς, αλλά ειπές μου, γιατί δεν ανάβεις το καντήλι;
Και αμέσως με πολύν φόβον, με τρέμουσαν φωνήν, με δάκρυα στους οφθαλμούς λέγω:

-Να με σχωρέσης, Άγιε, έσφαλλα.

Τότε του έβαλα τρεις μετάνοιες κλαίγοντας εις τα πόδια του και τον παρακαλούσα να με συγχωρέση.

Ενώ ο γέρο-Βησσαρίων μου εδιηγούνταν αυτά, άρχισε από την κατάνυξιν να κλαίη ενώπιόν μου. Αφού παρήλθεν η κατάνυξις, εξηκολούθησε.

Τότε ακούω, αδελφέ, τον Τίμιον Πρόδρομον με γλυκείαν και ήμερον φωνήν και μου λέει:

- Παιδί μου, Βησσαρίων, λέγεις ότι δεν είμαι εδώ; Και αν εγώ δεν είμαι εδώ, τότε ποιος σε φυλάγει εδώ τόσα χρόνια, σ' αυτήν την ερημιά από τους ληστές και τα άλλα κακοποιά στοιχεία; (Και πάλιν άρχισε να κλαίη ο π. Βησσαρίων εκ συγκινήσεως και ευλαβείας του προς τον Τίμιον Πρόδρομον).

- Άγιε μου, του λέγω, σε παρακαλώ να με συγχωρέσης, δεν το ξανακάνω.

- Πήγαινε ν' ανάψης το καντήλι στην Εικόνα μου, και να το κηρύττης και εις τους άλλους ότι κάνουν θαύματα οι εικόνες, διότι πολλοί εδώ άρχισαν να λέγουν ότι δεν θαυματουργούν οι εικόνες.

Αυτά μου είπε ο Άγιος και έγινε άφαντος. Εγώ εκείνη την ώρα επήγα στην εκκλησία και, ω του θαύματος! βλέπω όλα τα χρήματα στον ίδιο τόπο, όπως ήσαν, μπροστά στην εικόνα του Αγίου! Ποιος να ξέρει τι λαχτάρα να ετράβηξε εκείνος ο κλέφτης και τα έφερε αυτήν την ίδια νύκτα τα χρήματα στην εικόνα.

Τέλος τον ρώτησα:

- Τι ενδύματα φορούσε ο Τίμιος Πρόδρομος;

- Να, όπως τον βλέπεις στην Εικόνα με την προβειά. Αλλά τέτοιον υψηλόν άνθρωπο δεν είδα άλλον στη ζωή μου. Μα τι να σου ειπώ! Άνδρας πελώριος, γίγαντας.

- Σε πιστεύω, του λέγω, διότι και ο Χριστός μας λέγει στο Ευαγγέλιο ότι «ουκ εγήγερται εν γεννητοίς γυναικών μείζων Ιωάννου του Βαπτιστού», αγκαλά [αν και] πρωτίστως υπονοείται δια το πλήθος των αρετών του και την μεγάλη του αγιωσύνην. Όμως ισχύει αυτό και διά τη σωματικήν του διάπλασιν, διότι τα λόγια του Κυρίου και τα δύο περιλαμβάνουν.

Από το βιβλίο του Μοναχού Λάζαρου Διονυσιάτου, “Διονυσιάτικαι Διηγήσεις”.